

[Dagmar Andreassen.]

til at bibeholde de regler, vi i dag har over for de u-lande, vi har givet toldpræferencer, men fra 1. januar 1974 skal vi tilpasse os De europæiske Fællesskabers regler, og disse bestemmelser er væsentligt mere udviklede end de danske regler, som jo reelt giver toldfrihed til alle industrivarer fra u-landene. Det er altså ikke så fordelagtigt for u-landene, når vi skal indordne os under EF-reglerne, som hvis vi beholdt de nuværende regler. Men samtidig vil de for os, der skal indklare, altså for Danmark, betyde en ganske væsentlig større administration, fordi reglerne er så udviklede. Mit spørgsmål lyder: er der nogen som helst mulighed for, at man kan tage en forhandling op med EF-institutionen i Bruxelles om, at vi kan få lov til at administrere u-landsreglerne efter vores hidtidige praksis?

Henning Philipsen: Man kan efter min opfattelse karakterisere dette lovforslag som et skoleeksempel på, hvordan Danmark må indrette sin lovgivning i forhold til de vilkår, der bydes såvel nuværende som kommende medlemmer af EF. Det er det første eksempel på et større lovgivningsområde, som nu bliver udsat for EF-behandling.

Jeg skal lade være med at gå i detaljer, det synes jeg ikke rigtig tiden tillader, og jeg synes heller ikke, det ville være rigtigt. Men der er flere hovedtræk, som det efter min opfattelse bliver nødvendigt at beskæftige sig med, for det første karakteren af en forstærkelse af bemyndigelserne i forhold til tidligere toldlovsforslag. For det andet har jeg den opfattelse, at dette toldlovsforslag i hvert fald, for at sige det mildt, ikke er industrivenligt. For det tredje, at hvad angår oprindelsesreglerne, er det heller ikke venligt set over for disse lande, og det er i hvert fald for det fjerde heller ikke venligt set over for Norge. For det femte kunne man føje til, at det femte hovedtræk er spørgsmålet om personaleforbruget.

Lad mig begynde med at sige lidt om bemyndigelsen. Det er jo sådan, at vi i almindelighed er mere end betænkelige ved at medvirke til bemyndigelseslove, hvad enten det nu er til en enkelt minister, eller det er til en regering. Dette forslag bærer i høj grad præg af at være en bemyndigelseslov,

efter vor opfattelse i endnu højere grad end det tidligere forslag. Dette forslag tillægger ikke kun finansministeren udvidede beføjelser, i dette tilfælde lægges store, rent konkrete afgørelser over til det centrale organ, som EF-kommissionen jo er. At det forholder sig sådan, fremgår af teksten i kapitel 3, § 14, i lovforslaget, som siger:

„Såfremt De europæiske Fællesskabers Kommission i tiden indtil den 1. januar 1978 fastslår, at der finder dumping sted ved indførsel til Danmark fra lande, der er medlemmer af De europæiske Fællesskaber, kan finansministeren pålægge antidumpingtold i overensstemmelse med de vilkår og i den nærmere udformning, som Kommissionen fastsætter.“

Med andre ord, såfremt Kommissionen — jeg gentager: Kommissionen — fastslår, at der finder dumping sted, så kan finansministeren pålægge antidumpingtold på de vilkår, som Kommissionen fastsætter. Jeg synes, der er en afgørende forskel på dette og det, vi hidtil har kendt. Jeg forstår denne § 14 således, at der gives finansministeren bemyndigelse til i givet fald at pålægge antidumpingtold; denne afgørelse ligger altså hos ministeren, henholdsvis regeringen. Men hvorvidt der i virkeligheden er tale om dumping, er ikke en sag, som finansministeren skal befitte sig på at afgøre; det er ikke hans sag, det beder man ikke ham om, han får ingen indflydelse på det, det er Kommissionen og kun Kommissionen, der afgør det.

Hvis Kommissionen kommer til det resultat, at der er tale om dumping, kan finansministeren altså afgøre, om han vil pålægge antidumpingtold, som jeg sagde før, men vilkårene for og udformningen af en sådan told kan finansministeren ikke fastsætte, det kan folketetinget ikke gøre, regeringen kan ikke gøre det; det gøres af Kommissionen og ikke andre. Om folketetinget skulle have en opfattelse af, om der finder dumping sted eller ej, er i så tilfælde flintrende ligegyldigt, for det bliver der nemlig ikke spurgt om. Der vil i dette tilfælde end ikke blive spurgt, idet folketetinget ikke kan spørges i den sag; den sag afgøres af Kommissionen og ikke andre steder. Folketingets ret til at være uenig med minister og regering og i givet fald kalde dem til orden, sættes altså her ud af spillet, og finansmini-